

No apagueis mai la llum

Fa molts anys, una família es va mudar a un poble petit. Quina desil·lusió es van endur! en arribar! La casa no era una mansió com creien, era molt antiga: les finestres trencades, forats al terra... El pare va dir que no volia viure allà, però la mare pensava que era un bon lloc i que arreglant-la podia quedar molt bé. Van discutir molts dies sobre allò i al final es van separar.

La mare es va quedar amb la seva filla en aquella mansió espantosa. La mare treballava a un hospital psiquiàtric; a ella li agradava molt la seva feina perquè ajudava als seus pacients a portar una vida normal. Un bon dia va tenir una pacient molt especial; era estranya però simpàtica alhora i va decidir convidar-la a casa a prendre un cafè. La pacient era molt solitària, anava vestida tota de color negre i portava una caputxa que li tapava gairebé tota la cara excepte una ferida molt gran. Un dia, quan la nena tornava de l'escola, es va trobar amb la pacient a casa. Ella no sabia qui era i li va preguntar, però la pacient misteriosa va fer uns sorolls estranys, ja que tenia un problema que no li permetia parlar bé. La nena es va espantar molt i va sortir corrents com una boja de casa i cridant. En sortir, va xocar amb la seva mare i li va tirar el cafè a terra. La nena va intentar explicar-li que aquella pacient no era normal i que tenia alguna cosa estranya, però la mare es va enfadar molt i la va castigar a la seva habitació. La mare va tornar a la cuina a fer cafè de nou i la nena es va

quedar a sobre del llit pensant en allò que havia vist i sentit; aquella pacient no era normal...potser la volia matar! Va apagar la llum de l'habitació i de sobte va aparèixer una ombra.

-Para! - va cridar la nena

Tremolant, va encendre la llum i es va sorprendre perquè no hi havia res. Va tornar a apagar la llum i allà estava de nou l'ombra però cada vegada més a prop. La nena estava molt espantada. Va tornar a repetir el mateix una vegada i una altra fins que aquella ombra misteriosa estava just al seu davant i la va veure amb claredat.... Era la seva mare, amb cara d'enfadada. Aguantant la tassa de cafè amb la mà, li va cridar:

- Para amb la llum nena que al final fondràs la bombeta!

Escrita per: **La llum**